

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0153/2014

4.3.2014

SPRAWOZDANIE

w sprawie śródkresowego przeglądu programu sztokholmskiego
(2013/2024(INI))

Komisja Prawna
Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych
Komisja Spraw Konstytucyjnych

Sprawozdawcy: Luigi Berlinguer, Juan Fernando López Aguilar, Carlo Casini

(Wspólne posiedzenia komisji – art. 51 Regulaminu)

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH	23
OPINIA KOMISJI PRAW KOBIET I RÓWNOUPRAWNIENIA	30
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	37

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie śródkresowego przeglądu programu sztokholmskiego (2013/2024(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli” – program sztokholmski¹,
- uwzględniając program sztokholmski Rady Europejskiej zatytułowany „Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli”²,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych, które odbyły się zgodnie z art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych i Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0153/2014),

I. Program sztokholmski a Traktat z Lizbony

1. uważa, że Traktat z Lizbony oraz uznanie wiążącego charakteru prawnego Karty praw podstawowych Unii Europejskiej spowodowały istotną poprawę i wzmocnienie podstaw konstytucyjnych służących osiągnięciu przez instytucje UE i państwa członkowskie celu stworzenia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, jednak zauważa, że niektóre obszary wymagają dodatkowych wysiłków, w szczególności pod względem wdrażania; uważa, że cel ten wymaga równego stosowania Traktatów i prawa wtórnego w całej Unii; zgadza się w związku z tym, że należy unikać klauzul opt-out i zasad specjalnych, a w razie możliwości je wyeliminować; domaga się, aby Komisja i prezydencja Rady lepiej wywiązywały się ze zobowiązania mówiącego, że „Parlament Europejski jest natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury” prowadzącej do zawarcia umów międzynarodowych; ubolewa z powodu opóźnień w dostosowaniu aktów byłego trzeciego filaru do nowej hierarchii norm – aktów podstawowych, delegowanych i wykonawczych – zgodnie z Traktatem z Lizbony i nową strukturą instytucyjną;

Prawo inicjatywy Komisji a zwykła procedura ustawodawcza

2. uważa, że rozszerzenie zakresu stosowania zwykłej procedury ustawodawczej zwiększyło legitymację ustawodawstwa i zbliżyło je do obywateli poprzez zwiększenie oddziaływania

¹ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 12.

² Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

Parlamentu, będącego jedyną instytucją unijną, której członkowie są wybierani w sposób bezpośredni; uważa, że w przeglądzie Traktatu w przyszłości trzeba będzie usunąć pozostałe wyjątki od stosowania zwykłej procedury ustawodawczej;

3. zauważa, że Komisja w swoim komunikacie z dnia 20 kwietnia 2010 r. zatytułowanym „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli – Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010)0171) opowiedziała się za bardziej ambitnym reagowaniem na codzienne troski i aspiracje obywateli Europy oraz podkreśliła, że Unia musi być w stanie reagować na nieprzewidziane wydarzenia, niezwłocznie wykorzystywać pojawiające się przed nią okazje oraz przewidywać przyszłe tendencje i dostosowywać się do nich;
4. przypomina stosowanie zwykłej procedury ustawodawczej – jako zasady obejmującej proces decyzyjny – w większej liczbie dziedzin polityki związanych z obszarem wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, określony w Traktacie wymóg przyjmowania decyzji „w sposób jak najbardziej otwarty i zbliżony do obywatela”; apeluje do Komisji, aby korzystała z prawa do inicjatywy ustawodawczej z pełnym poszanowaniem swoich kompetencji i zasad określonych w Traktatach, łącznie z zasadą pomocniczości, oraz w ścisłej współpracy ze współustawodawcami;

Parlamenty narodowe

5. uważa, że bardziej aktywne uczestnictwo parlamentów narodowych w działaniach Unii Europejskiej, o którym mowa w protokołach nr 1 (w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej) i nr 2 (w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności) załączonych do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej miało pozytywny wpływ na rozwój i funkcjonowanie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i zwłaszcza sprawiedliwości nie tylko ze względu na lepsze zagwarantowanie poszanowania zasady pomocniczości, ale także ze względu na to, iż większe i bardziej intensywne zaangażowanie europejskich społeczeństw w proces demokratyczny wniosło istotny wkład w kształtowanie europejskiego prawa i europejskiej polityki;
6. wzywa do zacieśnienia współpracy i ożywienia dialogu pomiędzy parlamentami narodowymi a Parlamentem Europejskim, jak również ogólnie pomiędzy instytucjami i organami UE a parlamentami narodowymi w celu dopilnowania, aby w miarę możliwości instytucje i organy UE bezpośrednio i niezwłocznie udostępniały parlamentom narodowym informacje dotyczące inicjatyw UE;

Jednolite prawo wyborcze dotyczące wyborów do Parlamentu Europejskiego

7. zauważa, że – nawet przy braku porozumienia w sprawie jednolitej procedury wyborczej w przypadku wyborów do Parlamentu Europejskiego – odnotowano stopniowe zbliżenie systemów wyborczych, zwłaszcza za sprawą tworzenia partii politycznych i fundacji politycznych na poziomie UE, prac nad opracowaniem europejskiego statutu w oparciu o wnioski Komisji w sprawie reformy przepisów dotyczących europejskich partii politycznych oraz zakazu sprawowania podwójnego mandatu, co spowodowało, że funkcji posła do Parlamentu Europejskiego nie można łączyć z funkcją posła do parlamentu narodowego; popiera bardziej przejrzyste procedury nominowania kandydatów

gwarantujące ich niezależność i możliwość wprowadzenia jednomandatowych okręgów wyborczych;

8. uważa, że demokratyczna rola Parlamentu powinna być bardziej wyeksponowana w oczach opinii publicznej, a kampanie wyborcze do Parlamentu Europejskiego powinny skupiać się na kwestiach iście europejskich;
9. uważa w związku z tym, że reforma procedury wyborczej stanie się w przyszłości koniecznością w celu zwiększenia legitymizacji i skuteczności Parlamentu poprzez wzmocnienie demokratycznego wymiaru UE i zapewnienie ponadto bardziej proporcjonalnego podziału mandatów w PE pomiędzy państwami członkowskimi zgodnie z zasadami określonymi w Traktatach; uważa, że taka reforma zachęci obywateli UE do uczestnictwa w wyborach europejskich w państwie członkowskim, w którym mieszkają, ale którego nie są obywatelami;
10. niemniej jednak z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia dyrektywy Rady 2013/1/UE z dnia 20 grudnia 2012 r. zmieniającej dyrektywę 93/109/WE w odniesieniu do szczegółowych warunków wykonywania prawa kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego przez obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami, ponieważ na mocy tej dyrektywy złagodzone obowiązki nałożone na obywateli Unii mających miejsce zamieszkania w państwie Unii Europejskiej, którego nie są obywatelami¹, w odniesieniu do ich kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego; apeluje do usunięcia barier biurokratycznych utrudniających udział w wyborach do Parlamentu Europejskiego obywatelom UE mającym miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami, i popiera współpracę między państwami członkowskimi w celu wyeliminowania tego uchybienia, które zagraża demokratycznym normom UE; ponownie wzywa do dalszych kroków w celu zagwarantowania każdemu obywatelowi UE prawa do głosowania niezależnie od faktycznego miejsca zamieszkania;

Europejska inicjatywa obywatelska

11. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia rozporządzenia w sprawie inicjatywy obywatelskiej², na mocy którego przyznaje się obywatelom takie same uprawnienia w zakresie inicjatywy politycznej, jakimi dysponują obecnie Parlament Europejski i Rada;
12. uważa, że inicjatywa ta może odgrywać kluczową rolę w określaniu spraw, którymi należy zająć się na szczeblu UE, i zwiększa legitymizację procedury dotyczącej kształtowania polityki na szczeblu UE;
13. wyraża jednak ubolewanie z powodu problemów technicznych, które napotkali organizatorzy inicjatywy obywatelskiej podczas jej przeprowadzania, i wzywa Komisję do ich rozwiązania;
14. podkreśla, że skuteczne stosowanie inicjatywy obywatelskiej utrudniają nie tylko

¹ Dz.U. L 26 z 26.1.2013, s. 27.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej, Dz.U. L 65 z 11.3.2011, s. 1.

problemy techniczne, lecz również trudności finansowe spowodowane brakiem zasobów budżetowych;

II. Ocena programu sztokholmskiego i jego wdrożenia

Prawa podstawowe

15. uważa, że UE powinna promować najwyższy poziom ochrony praw człowieka i podstawowych wolności wszystkich obywateli; jest zdania, że rozdział programu sztokholmskiego poświęcony prawom obywateli jest zgodny z ambicjami w tym zakresie; zauważa jednak, że pomimo poczynionych postępów należy przyspieszyć wdrażanie tego rozdziału;
16. wzywa do pilnego podjęcia działań mających na celu rozwiązanie tzw. „dylematu kopenhaskiego”, tj. sytuacji, w której Unia określa wysokie standardy, które muszą spełnić kraje kandydujące, ale brakuje jej odpowiednich narzędzi w odniesieniu do obecnych państw członkowskich; apeluje o stworzenie, najlepiej na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego, „komisji kopenhaskiej” złożonej z niezależnych, wybitnych ekspertów w dziedzinie praw podstawowych, mianowanych również przez Parlament, która musi mieć na celu zapewnienie przestrzegania przez wszystkie państwa członkowskie wspólnych wartości zapisanych w art. 2 TUE, zapewnienie ciągłości „kryteriów kopenhaskich” oraz doradztwo i sprawozdawczość w kwestiach związanych z prawami podstawowymi w oczekiwaniu na zmianę rozporządzenia ustanawiającego Agencję Praw Podstawowych¹, aby rozszerzyć zakres jej działalności i uprawnień, do czego wielokrotnie wzywał Parlament;
17. obawia się, że kryzys gospodarczy może przeobrazić się w kryzys demokracji i uważa, że do obrony osiągnięć demokracji, praworządności i podstawowych wolności, walki z szerzącym się w Europie populizmem i dalszego umocnienia obywatelstwa UE niezbędny jest silny impuls polityczny oraz przejrzyste funkcjonowanie krajowych i europejskich instytucji demokratycznych; jest zaniepokojony przejawami otwartej nietolerancji dla mobilności obywateli UE, która ma na celu ograniczanie praw pracowniczych w niektórych nowych państwach członkowskich;
18. uważa, że należy zwracać większą uwagę na reagowanie na szczególną sytuację słabszych grup społecznych oraz na intensywniejszą walkę z rasizmem, ksenofobią, antysemityzmem, nietolerancją religijną, wrogością wobec muzułmanów, Romów, osób homoseksualnych i transseksualnych;
19. jest zdania, że ogromne znaczenie ma przyjęcie i skuteczne wdrożenie ustawodawstwa podejmującego problem przestępstw z nienawiści i mowy nienawiści oraz osób propagujących, popierających i dopuszczających się tych czynów; wzywa do dalszych prac nad takim ustawodawstwem z pełnym poszanowaniem zasady pomocniczości;
20. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów we wdrażaniu krajowych strategii integracji Romów i utrzymującego się zjawiska rasizmu wobec Romów oraz ich

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 168/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. ustanawiające Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. L 53 z 22.2.2007, s. 1).

dyskryminacji na terenie całej Unii, w tym segregacji romskich dzieci w szkołach; wzywa państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków w zakresie egzekwowania podstawowych praw Romów oraz ich włączenia społecznego poprzez jak najszybsze wdrożenie zaleceń określonych w zaleceniu Rady z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich¹; wzywa Komisję i państwa członkowskie do finansowego wspierania organizacji romskich i do angażowania ich we wszystkie strategie polityczne dotyczące Romów;

21. podkreśla fakt, że zasada uniwersalności dotyczy praw podstawowych i równego traktowania; w związku z tym wzywa Radę, by przyjęła wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie niedyskryminacji; ubolewa nad nieodpowiednim stanem strategii politycznych dotyczących włączenia osób niepełnosprawnych oraz niedostatecznym zakresem uwzględniania ich praw;
22. wyraża zadowolenie z przyjęcia dyrektywy 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw², która zwraca szczególną uwagę na ochronę osób w trudnej sytuacji, takich jak kobiety i dzieci; podkreśla, że grupy te często padają ofiarą wszelkich rodzajów przemocy, w tym przemocy domowej; zaleca przeprowadzenie szczegółowego dochodzenia w sprawie tak poważnych naruszeń praw człowieka, a także ich dokładnego określenia i ścigania; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie dyrektywy 2011/99/UE³ w sprawie europejskiego nakazu ochrony i dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar⁴ (dyrektywa zapobiegająca handlowi ludźmi); zwraca się do państw członkowskich z wnioskiem o jak najszybszą transpozycję i wdrożenie powyższych dyrektyw;
23. przywołuje własne, toczące się dochodzenie w sprawie masowej inwigilacji elektronicznej obywateli UE; przypomina poważną obawę, jaką wyraził w rezolucji z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie programu inwigilacji amerykańskiej Agencji Bezpieczeństwa Narodowego, służb wywiadowczych w różnych państwach członkowskich i wpływu na prywatność obywateli UE⁵; uważa, że masowa inwigilacja stanowi poważne wyzwanie dla unijnych zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych, oraz opowiada się za zorganizowaniem należytej i skutecznej kontroli parlamentarnej i sądowniczej oraz bezpieczeństwa na szczeblu Unii i państw członkowskich; za zasadnicze uważa wprowadzenie mechanizmów kontroli i równowagi, w szczególności poprzez przyjęcie ram prawnych UE w zakresie ochrony danych, które powinny zapewnić pełne przestrzeganie praw podstawowych; uważa, że należy podjąć działania w odniesieniu do inwigilacji zagrażającej bezpieczeństwu wewnętrznemu UE;
24. uważa, że odpowiedni proces rozliczalności jest niezbędny do skutecznej ochrony i skutecznego propagowania praw człowieka oraz do zapewnienia legalnych i skutecznych strategii bezpieczeństwa opartych na praworządności; apeluje do Komisji, aby zaproponowała mechanizm rozliczalności mający na celu zwiększenie zdolności UE i

¹ Dz.U. C 378 z 24.12.2013, s. 1.

² Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

³ Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 2.

⁴ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0322.

państw członkowskich do zapobiegania naruszaniu praw człowieka, prowadzenia dochodzeń i dochodzenia roszczeń w przypadku naruszeń praw człowieka na szczeblu UE, zwłaszcza tych popełnionych w kontekście domniemanego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów przez CIA w europejskich więzieniach;

25. podkreśla, że przystąpienie Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), przewidziane w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, wzmocni jeszcze ochronę praw podstawowych w Unii, która jest zapewniona na podstawie Karty praw podstawowych i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości;
26. stwierdza, że przystąpienie do tej konwencji zapewni obywatelom i innym osobom, za które Unia ponosi odpowiedzialność, w odniesieniu do działania Unii, ochronę analogiczną do tej, z której już korzystają w odniesieniu do działania poszczególnych państw członkowskich; przypomina, że jest to rozwiązanie tym bardziej odpowiednie, ponieważ państwa członkowskie przekazały Unii ważne kompetencje, zwłaszcza w dziedzinach dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
27. z zadowoleniem przyjmuje projekt porozumienia opracowany przez 47 państw członkowskich Rady Europy i Unię Europejską w sprawie przystąpienia UE do europejskiej konwencji praw człowieka i czeka na pozytywną opinię Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na temat uzgodnionego tekstu; wzywa Parlament i Radę do szybkiego ratyfikowania tego porozumienia po wydaniu ostatecznego orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości;
28. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przystąpienie do konwencji zapewni obywatelom i innym osobom, za które Unia ponosi odpowiedzialność, istotną dodatkową ochronę zwłaszcza w kontekście przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; podkreśla zbyt odległy termin zakończenia negocjacji akcesyjnych i wyraża ubolewanie, że UE nadal nie przystąpiła do konwencji; przypomina, że przystąpienie UE do konwencji zależy od ratyfikacji nie tylko przez państwa członkowskie, lecz przez pozostałe kraje będące jej stronami; wzywa wszystkie zainteresowane strony do jak najszybszego dokonania ratyfikacji;
29. stanowczo potępia blokowanie i opóźnienia, jakich UE doświadczyła podczas negocjacji w sprawie przystąpienia do EKPC, i wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do przyspieszenia procedur przystąpienia UE do EKPC oraz do zaniechania w przyszłości dalszych prób podważenia jej roli oraz zakresu wynikających z niej kompetencji i uprawnień związanych z prawami człowieka i prawami podstawowymi obywateli i rezydentów;
30. apeluje o przyjęcie przeglądu rozporządzenia w sprawie dostępu do dokumentów¹ w oparciu o wnioski Parlamentu;
31. zwraca się do Komisji i państw członkowskich z prośbą o rozwój konkretnych narzędzi

¹ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

opartych na nowych technologiach informacyjno-komunikacyjnych w celu umożliwienia wymiany najlepszych praktyk na szczeblu europejskim w zakresie zwalczania dyskryminacji;

32. podkreśla, jak ważne jest uwzględnienie aspektu płci we wszelkich strategiach integracji osób niepełnosprawnych, imigrantów, Romów i innych mniejszości oraz osób wykluczonych;

Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i karnych

33. odnotowuje, że program sztokholmski ma na celu ułatwienie swobodnego przepływu obywateli i rezydentów UE poprzez obronę i poszanowanie wszystkich praw i obowiązków wynikających z europejskiej przestrzeni sprawiedliwości oraz że współpraca sądowa stanowi główne narzędzie na rzecz osiągnięcia tego celu;
34. przyznaje, że inicjatywy w dziedzinie wzajemnego uznawania sytuacji prawnych, orzeczeń i dokumentów odgrywają bardzo ważną rolę w tym względzie, ponieważ wzajemne uznawanie pozostawia systemy prawne państw członkowskich w niezmienionej formie, ale zmniejsza obciążenia finansowe i administracyjne oraz przeszkody prawne dla obywateli, rodzin i przedsiębiorstw korzystających z przysługujących im na mocy Traktatu swobód, a jednocześnie są zgodne z zasadami praworządności i prawami podstawowymi;
35. przypomina, że program sztokholmski zawiera szereg ważnych inicjatyw w dziedzinie prawa cywilnego, w tym łatwiejsze uznawanie wyroków, ogólnounijną ważność testamentów, uproszczone procedury akceptacji dokumentów publicznych, prostsze egzekwowanie spłaty zadłużenia na szczeblu transgranicznym i unijne inicjatywy w dziedzinie szkoleń prawnych;
36. zauważa, że w tej dziedzinie przyjęto do tej pory tylko trzy akty prawne, mianowicie przekształcone rozporządzenie Bruksela I¹, rozporządzenie w sprawie dziedziczenia² i rozporządzenie Rzym III³, z których obecnie obowiązuje tylko to trzecie, oraz że chociaż Komisja złożyła znaczącą liczbę wniosków, do których przedstawienia wezwano w programie sztokholmskim, szereg ważnych wniosków, w tym związane z wzajemnym uznawaniem skutków aktów stanu cywilnego i 14. dyrektywa w sprawie prawa spółek, nadal pozostaje do realizacji;
37. uważa, że wzajemne uznawanie wymaga, aby obywatele i pracownicy wymiaru sprawiedliwości ufali nawzajem swoim instytucjom prawnym; odnotowuje,

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych – przekształcenie (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego (Dz.U. C 201 z 27.7.2012, s. 107).

³ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1259/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie wprowadzenia w życie wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej (Dz.U. L 343 z 29.12.2010, s. 10).

że wzmocnienie prawdziwie europejskiej kultury prawnej, w ramach której w pełni przestrzega się praw podstawowych, zasady pomocniczości i zasady niezawisłości sądów, ustanowienie wspólnych standardów oraz zrozumienie innych systemów prawnych, szczególnie poprzez kształcenie się, odgrywają bardzo ważną rolę we wzmacnianiu wzajemnego uznawania i zaufania; podkreśla, że wzajemne uznawanie i zaufanie mogą prowadzić do stopniowych zmian w krajowych tradycjach dotyczących prawa cywilnego poprzez wymianę najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi; uważa, że taka wymiana nie powinna umniejszać wartości krajowych tradycji prawnych;

38. odnotowuje, że inicjatywy ustawodawcze w dziedzinie prawa cywilnego koncentrowały się dotychczas w dużej mierze na prawie materialnym; wzywa do położenia w przyszłości większego nacisku na prawo procesowe;
39. zachęca Komisję do podjęcia skutecznych działań w kierunku ustanowienia konwencji o orzeczeniach międzynarodowych, która realizowałaby cele podobne do założonych w rozporządzeniu Bruksela I;
40. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie¹; podkreśla potrzebę zwalczania utrzymującego się zjawiska „szklanego sufitu”, które pozostaje jedną z głównych przeszkód w rozwoju ścieżek kariery kobiet;
41. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli i przedsiębiorstw poprzez uproszczenie procedur uznawania pewnych dokumentów urzędowych prowadzące do wyeliminowania biurokracji oraz istniejącego dystansu dzielącego instytucje UE i jej obywateli;
42. wzywa Komisję, aby, przyjmując kompleksowe podejście – zgodnie z wcześniejszymi zobowiązaniami i w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu – przedłożyła wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania skutków prawnych wszystkich aktów stanu cywilnego w UE, aby zlikwidować dyskryminujące bariery prawne i administracyjne dla obywateli płci męskiej i żeńskiej oraz ich rodzin, którzy chcą korzystać z prawa do swobodnego przepływu osób, oraz aby umożliwić europejskim obywatelom i rezydentom oraz ich rodzinom utrzymanie na terytorium całej Unii Europejskiej obowiązujących praw przypisanych do stanu cywilnego uznawanego już przez szereg jurysdykcji europejskich;
43. ponownie wzywa do przyjęcia europejskiego kodeksu międzynarodowego prawa prywatnego.
44. wzywa Komisję do dalszego rozwoju programu e-sprawiedliwość, aby zapewnić obywatelom bezpośredni dostęp online do informacji prawnych i wymiaru sprawiedliwości;
45. uznaje postęp poczyniony do tej pory w ramach harmonogramu działań dotyczących umocnienia praw procesowych osób podejrzanych i oskarżonych w postępowaniach karnych, w tym przyjęcie dyrektyw dotyczących prawa do tłumaczenia ustnego i

¹ COM(2012)0614.

pisemnego¹, prawa do informacji w postępowaniu karnym² oraz prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym³; wzywa do ich terminowej i należytej transpozycji oraz do organizowania szkoleń dla urzędników rządowych, sędziów, prokuratorów i adwokatów; przypomina, że środki te mają zasadnicze znaczenie dla właściwego funkcjonowania współpracy sądowniczej UE w sprawach karnych, zwłaszcza w odniesieniu do wdrażania środków opartych na zasadzie wzajemnego uznawania, takich jak europejski nakaz aresztowania, oraz że bardzo istotne są dalsze postępy w zakresie ochrony praw podejrzanych i oskarżonych; odnotowuje wnioski w sprawie pomocy prawnej, domniemania niewinności i gwarancji dla dzieci; zdecydowanie uważa, że aby zapewnić skuteczne wdrożenie dyrektywy w sprawie prawa dostępu do adwokata, należy w szczególności skutecznie zagwarantować dostęp do adwokata; wzywa do dyskusji nad ochroną świadków i osób zgłaszających przypadki naruszenia; apeluje, aby jednym z priorytetów programu posztokholmskiego było wzmocnienie praw procesowych osób podejrzanych i oskarżonych w postępowaniach karnych, i przypomina, że przedmiotowy harmonogram działań nie jest wyczerpujący;

46. ubolewa nad tym, że niewykonane pozostają dalsze prace w związku z tymczasowym aresztowaniem, zatrzymaniem administracyjnym i zatrzymaniem małoletnich, w których przypadku w wielu państwach członkowskich normy znacznie odbiegają od praw człowieka i innych norm międzynarodowych; uznaje potrzebę dokonania oceny skuteczności prac nieustawodawczych w zakresie obowiązujących decyzji ramowych, potrzebę powszechnego dostrzegania problemów z przepisami i praktyką w zakresie tymczasowego aresztowania na terenie Europy, które zostały zidentyfikowane w ramach konsultacji Komisji, a także potrzebę zaangażowania się w ponowne podjęcie zagadnienia dotyczące ustalenia minimalnych, możliwych do wyegzekwowania norm związanych z tymczasowym aresztowaniem w drodze działań ustawodawczych; wzywa Komisję do ponownego zbadania sprawy ustalenia takich norm związanych z tymczasowym aresztowaniem, zatrzymaniem administracyjnym i zatrzymaniem małoletnich w drodze działań ustawodawczych;
47. zdecydowanie uważa, że spójność zasad stosowanych w ramach rozwijania unijnej przestrzeni sprawiedliwości w sprawach karnych powinna stać się priorytetem oraz że instytucje UE powinny ze sobą ściśle współpracować w tym zakresie, jak zostało to podkreślone w rezolucji Parlamentu z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie podejścia UE do prawa karnego⁴;
48. uważa, że należy wzmocnić wzajemne zaufanie pomiędzy państwami członkowskimi przez harmonizowanie poszanowania praw podstawowych w związku z postępowaniem karnym, przedsięwzięcie wspólnych środków w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i więzień, które często są źródłem braku

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁴ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 7.

zaufania między państwami członkowskimi, oraz że wzajemne uznawanie i harmonizacja unijnego prawa karnego nie mogą postępować bez poważnych informacji zwrotnych na temat wdrażania tych zasad na szczeblu państw członkowskich;

49. przychylnie odnosi się do wniosku w sprawie rozporządzenia Rady ustanawiającego Prokuraturę Europejską (COM (2013)0534); jest przekonany, że ustanowienie Prokuratury Europejskiej stanowiłoby ważny krok w kierunku dalszego rozwoju unijnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; jest zdania, że, jeżeli ustanowienie Prokuratury Europejskiej okaże się sukcesem, Rada powinna rozważyć w przyszłości korzystanie z art. 86 ust. 4 TFUE i rozszerzyć uprawnienia tego organu na sprawy dotyczące poważnych przestępstw o wymiarze transgranicznym; ponadto z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) (COM(2013)0535);
50. uważa, że konieczne jest podjęcie większych wysiłków w celu wdrożenia zasady wzajemnego uznawania postanowień sądów w zakresie wykonywania wyroków karnych;
51. uważa, że skuteczny, dostępny, sprawiedliwy i zgodny z prawami podstawowymi wymiar sprawiedliwości stanowi siłę napędową demokracji, zaufania i dobrobytu obywateli oraz dobrze prosperującej gospodarki;
52. z zadowoleniem przyjmuje niezmiennie starania instytucji UE i państw członkowskich na rzecz zapewnienia powszechnego wsparcia dla Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) jako najważniejszego instrumentu zapewniającego sprawiedliwość ofiarom przestępstw podlegających prawu międzynarodowemu oraz instrumentu promowania poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka, a także na rzecz współpracy z tymże Trybunałem; zachęca wszystkie państwa członkowskie do zawarcia umów ramowych z MTK, zwłaszcza w sprawie relokacji świadków, tymczasowego zwalniania, relokacji osób uniewinnionych i wykonywania wyroków; wzywa państwa członkowskie UE jako strony Rzymskiego Statutu MTK do zapewnienia Trybunałowi zasobów niezbędnych do wypełniania jego prerogatyw i orzekania w sposób zdecydowany, sprawiedliwy i przejrzysty;
53. podkreśla konieczność odpowiedniego przeszkolenia urzędników (funkcjonariuszy policji, pracowników służby zdrowia, służby sądowej itp.), którzy prawdopodobnie będą stykać się z przypadkami, w których integralność cielesna, psychiczna i seksualna danej osoby uznana zostanie za zagrożoną, szczególnie z kobietami, które padły ofiarą przemocy na tle płciowym; zwraca się do państw członkowskich z prośbą o wsparcie pracy społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności organizacji pozarządowych, organizacji kobiet i innych organizacji ochotniczych udzielających specjalistycznego wsparcia oraz o współpracę z tymi podmiotami w zakresie udzielania pomocy kobietom, które padły ofiarami przemocy ze względu na płeć;
54. wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania konwencji stambulskiej w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, a Komisję – do niezwłocznego przedłożenia wytycznych negocjacyjnych w sprawie przystąpienia UE do tej konwencji;

Bezpieczeństwo wewnętrzne

55. odnotowuje postępy poczynione przez państwa członkowskie i Komisję w kontekście strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i cyklu polityki UE w zakresie zwalczania zorganizowanej i poważnej przestępczości międzynarodowej, zwłaszcza w następujących obszarach: walka z terroryzmem, zorganizowana przestępczość międzynarodowa (w tym przestępstwa gospodarcze), cyberprzestępczość, przestępczość, którą ułatwia korzystanie z internetu, np. pornografia dziecięca, ochrona infrastruktury krytycznej, walka z korupcją, praniem pieniędzy, finansowaniem terroryzmu, agresywną radykalizacją i nielegalnym handlem bronią palną; zwraca jednak uwagę, że we wszystkich tych dziedzinach trzeba poczynić dalsze postępy;
56. podkreśla, że handel ludźmi stanowi bardzo poważne przestępstwo, którego ofiarami padają zwłaszcza kobiety, oraz pogwałcenie praw człowieka i naruszenie godności ludzkiej, czego Unia nie może tolerować; wyraża ubolewanie z powodu rosnącej liczby ofiar handlu ludźmi z UE i do UE pomimo wejścia w życie w grudniu 2011 r. dyrektywy w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków w celu zahamowania tej niepokojącej tendencji poprzez zapewnienie opracowania i wdrożenia – zgodnie z powyższą dyrektywą – wspólnej, skoordynowanej i ambitnej strategii europejskiej, a także ustawodawstwa i środków na rzecz walki z przemytem ludzi i handlem ludźmi oraz z międzynarodowymi sieciami przestępczości zorganizowanej, które będą skupiały się w szczególności na kobietach i nieletnich; podkreśla, że działania mające na celu zwalczanie handlu ludźmi, przymusowej pracy, nielegalnej imigracji i przemytu muszą koncentrować się na przyczynach problemu;
57. ubolewa nad faktem, że plan działania UE na lata 2010-2013w obszarze poprawy bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego (CBRJ) (COM(2009) 273) nie został w pełni zrealizowany czy włączony przez państwa członkowskie do krajowych decyzji politycznych; wzywa zatem UE i państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy i koordynacji w obszarze CBRJ na szczeblu regionalnym i europejskim oraz, z tego względu, wzywa również Radę do zapewnienia koordynacji między władzami krajowymi i Koordynatorem ds. Zwalczania Terroryzmu;
58. wzywa Komisję do zintensyfikowania i wzmożenia swoich starań na rzecz ochrony interesów finansowych Unii i do zakończenia opóźnionej reformy Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych w pełni uwzględniającej ochronę danych i praw osób podejrzanych w oparciu o właściwe definicje z zakresu prawa karnego;
59. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte w odniesieniu do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie zamrożenia i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej w Unii Europejskiej (COM(2012) 85); przypomina, że konfiskata dochodów pochodzących z działalności przestępczej jest jednym z najskuteczniejszych narzędzi walki z organizacjami przestępczymi;
60. zdecydowanie uważa, że w ramach unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi należy podjąć problem radykalizacji grup/osób w społeczeństwach europejskich i wyraźnej tendencji do indywidualizacji działań terrorystycznych w naszych społeczeństwach; wzywa do lepszej koordynacji działań wszystkich służb UE odpowiedzialnych za wdrażanie unijnej strategii przeciwdziałania terroryzmowi, mianowicie Koordynatora UE

ds. Zwalczenia Terroryzmu, Europolu, Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI), Komisji Polityki Spójności Terytorialnej (aspekty zewnętrzne) i Eurojustu;

61. wyraża ubolewanie w związku z tym, że w komunikacie z dnia 10 kwietnia 2013 r. pt. „Drugie sprawozdanie na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE” (COM(2013)0179) Komisja jest mało krytyczna względem działań prowadzonych w ramach tej strategii, potwierdzając te same priorytety co w pierwotnym komunikacie z listopada 2010 r. i nie uwzględniając zwłaszcza konsekwencji wprowadzenia Karty praw podstawowych, której większość artykułów ma zastosowanie nie tylko do obywateli europejskich, ale również do wszystkich osób obecnych na terytorium UE;
62. przypomina, że Parlament Europejski jest obecnie pełnoprawnym podmiotem instytucjonalnym w dziedzinie strategii politycznych dotyczących bezpieczeństwa i jest w związku z tym uprawniony do czynnego udziału w procesie określania cech i priorytetów strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, jak również w procesie oceny tych instrumentów, w tym poprzez monitorowanie wdrażania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, prowadzone wspólnie przez Parlament Europejski, parlamenty narodowe i Radę na mocy art. 70 i 71 TFUE; uważa, że Parlament Europejski powinien odgrywać istotną rolę w procesie oceny i określania wewnętrznych strategii bezpieczeństwa, gdyż mają one zasadniczy wpływ na prawa podstawowe wszystkich osób zamieszkujących w UE; podkreśla zatem, że należy zadbać o to, by te strategie polityczne wchodziły w zakres kompetencji jedynej instytucji europejskiej wyłanianej w wyborach bezpośrednich, która odpowiada za kontrolę i nadzór demokratyczny;
63. uważa, że właściwa ocena wdrożenia, skutków oraz konkretnych wyników polityk i prawodawstwa w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego, analiza zagrożeń wymagających interwencji, uwzględnienie zasad proporcjonalności i konieczności oraz debata demokratyczna to zasadnicze warunki skuteczności strategii bezpieczeństwa wewnętrznego;
64. podkreśla, że obecna strategia bezpieczeństwa wewnętrznego przestanie obowiązywać w 2014 r.; wzywa Komisję do rozpoczęcia prac nad przygotowaniem nowej strategii na lata 2015-2019, która uwzględni wejście w życie Traktatu z Lizbony i włączenie Karty praw podstawowych do prawa Unii; wzywa Radę do należytego uwzględnienia wkładu Parlamentu w odniesieniu do nowej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, zanim strategia ta zostanie przyjęta; odnotowuje związane z tym analizy Europolu, w tym analizę ryzyka;
65. przyjmuje do wiadomości, że przestępczość transgraniczna w UE stale rośnie i w związku z tym podkreśla znaczenie dostatecznego finansowania agencji zajmujących się współpracą organów ścigania; uważa, że obecny „krajobraz” różnych instrumentów, kanałów i narzędzi wymiany informacji między europejskimi organami ścigania jest skomplikowany i rozproszony, co prowadzi do nieskutecznego wykorzystywania dostępnych instrumentów oraz nieodpowiedniego nadzoru demokratycznego i nieodpowiedniej rozliczalności na szczeblu UE; wzywa do opracowania zorientowanej na przyszłość wizji dotyczącej sposobu kształtowania i optymalizowania wymiany danych pomiędzy organami ścigania w UE przy jednoczesnym zagwarantowaniu praw

podstawowych, w tym solidnego poziomu ochrony danych; zauważa, że konieczne jest zwiększenie wzajemnego zaufania pomiędzy organami ścigania w celu usprawnienia wymiany informacji;

66. odrzuca pojęcie nadzoru prognostycznego bez wstępnego podejrzenia, w szczególności wniosek w sprawie danych dotyczących przelotu pasażera oraz pomysł unijnego systemu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów; wzywa Komisję do uchylenia dyrektywy w sprawie zatrzymywania danych¹;
67. wzywa Komisję do zachęcania państw członkowskich, aby zakładały ośrodki pomocy na obszarach o dużym natężeniu prostytucji w celu zapewnienia ofiarom natychmiastowej pomocy psychologicznej i fizycznej;
68. wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia wniosków mających na celu włączenie instrumentów w dziedzinie transgranicznej współpracy policyjnej, przyjętych w ramach byłego trzeciego filaru – takich jak decyzja w sprawie konwencji z Prüm i inicjatywa szwedzka – do ram prawnych Traktatu z Lizbony;
69. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący nowego rozporządzenia w sprawie Europolu oparty na nowej podstawie prawnej przewidzianej w Traktacie z Lizbony i ma nadzieję na szybkie przeprowadzenie tej ważnej procedury ustawodawczej w pełnej zgodności z postanowieniami Traktatu, aby Europol mógł skutecznie spełniać swoje zadanie zwalczania zorganizowanej przestępczości transgranicznej;
70. wyraża ubolewanie, że Unia Europejska nie posiada jeszcze odpowiednich zasobów, aby móc zapobiegać klęskom żywiołowym czy katastrofom spowodowanym przez człowieka oraz reagować na nie;

Granice i wizy

71. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie negocjacji w sprawie pakietu dotyczącego ładu Schengen; wzywa Komisję do wypełnienia w pełni swojej roli jako koordynatora ocen ładu Schengen oraz gwaranta Traktatów, aby uniknąć każdej sytuacji, która mogłaby zagrozić funkcjonowaniu strefy Schengen; przypomina, że obszar Schengen opiera się na wzajemnym zaufaniu, a każde państwo członkowskie wywiązuje się ze swoich obowiązków, w tym z kontroli granic zewnętrznych, zgodnie z postanowieniami kodeksu granicznego Schengen, obejmującego również wykorzystywanie dostępnych technologii; przypomina, jak istotna jest walka z handlem i przemytem na granicach, zwłaszcza przemytem migrantów; powtarza swoje stanowisko, że strefa Schengen powinna, bez dalszej zwłoki, zostać powiększona o Rumunię i Bułgarię;
72. uważa zniesienie kontroli na wewnętrznych granicach za jedno z najważniejszych osiągnięć integracji europejskiej; oczekuje od Komisji zwracania szczególnej uwagi na

¹ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE, Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 54.

brak kontroli na wewnętrznych granicach i zdecydowanie odrzuca wszelkie próby ograniczenia swobody przepływu osób, które są sprzeczne z dorobkiem prawnym UE;

73. przyjmuje do wiadomości, że strefa Schengen ma wyjątkowy charakter i jak dotąd rozwijana jest krok po kroku; uważa jednak, że niezbędna jest długofalowa refleksja nad jej dalszym rozwojem; uważa, że zewnętrzne granice strefy Schengen powinny być w przyszłości strzeżone przy wsparciu europejskiej straży granicznej przeszkolonej w zakresie standardów praw człowieka;
74. z zadowoleniem przyjmuje reformę mandatu Fronteksu oraz porozumienie w sprawie EUROSUR; uważa, że należy jak najszybciej uzgodnić nowe przepisy dotyczące nadzoru granic morskich oraz że należy w sposób priorytetowy traktować ratowanie życia migrantów, poszanowanie praw człowieka migrantów i osób ubiegających się o azyl, w tym zasady non-refoulement, oraz praw dzieci i ofiar handlu ludźmi; przypomina, że Unia i państwa członkowskie podczas interwencji na pełnym morzu lub przy określaniu zasad dotyczących nadzoru zewnętrznych granic Unii powinny przestrzegać prawa międzynarodowego, wspólnotowego dorobku prawnego oraz w szczególności orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
75. jest głęboko zasmucony i ubolewa w związku z tragicznymi przypadkami śmiertelnymi na granicach UE, zwłaszcza na Morzu Śródziemnym; przypomina, że zdarzenia u wybrzeży Lampeduzy powinny stać się momentem przełomowym dla UE oraz że jedynym sposobem zapobieżenia kolejnej tragedii jest przyjęcie skoordynowanego podejścia opartego na solidarności i odpowiedzialności oraz wspieranego przez wspólne instrumenty;
76. zwraca się do Komisji o informacje na temat sytuacji w ośrodkach dla uchodźców, w tym na temat poszanowania w nich praw człowieka, oraz apeluje o podjęcie przez Komisję inicjatyw na rzecz działania takich ośrodków w przyszłości;
77. wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą ofiar śmiertelnych, zwłaszcza na morzu, i przypadkami naruszania praw człowieka podczas podejmowanych przez nielegalnych migrantów prób dostania się na terytorium UE; zwraca się do Komisji, aby informowała Parlament przed zawarciem jakiegokolwiek umowy między Fronteksem a państwem trzecim; nalega, aby w porozumieniach takich przewidywać rygorystyczne zabezpieczenia, aby zapewnić pełne przestrzeganie norm praw człowieka, również w odniesieniu do powrotów, wspólnego patrolowania, poszukiwań oraz akcji ratunkowych lub przechwytywania;
78. przypomina o kluczowej roli Fronteksu i Europejskiego Kolegium Policyjnego w szkoleniu pracowników organów ścigania i funkcjonariuszy straży granicznej w kontekście wykonywania orzeczeń i egzekwowania prawa przy poszanowaniu praw człowieka przynależne migrantom;
79. zdecydowanie popiera wezwanie Rady Europejskiej do umocnienia roli Fronteksu zgodnie z programem sztokholmskim, aby zwiększyć zdolności agencji w zakresie skutecznego reagowania na zmienne przepływy migracyjne;
80. ubolewa nad późnym przejściem na system informacyjny Schengen drugiej generacji oraz

nad poniesionymi zwiększonymi kosztami; podkreśla, że te nowe systemy muszą obecnie pomyślnie przejść test codziennego użytkowania; przypomina swój postulat, „by nie wprowadzać nowych instrumentów zarządzania granicami ani szeroko zakrojonych systemów przechowywania danych, dopóki istniejące narzędzia nie będą konieczne oraz nie będą w pełni funkcjonować i gwarantować bezpieczeństwa i niezawodności”; jest głęboko zaniepokojony zgłaszanymi atakami hackerów na system informacyjny Schengen i uważa, że należy omówić kwestię outsourcingu w zakresie zarządzania dużymi europejskimi systemami informatycznymi i ich działania; apeluje do Komisji, aby przedstawiła we właściwym terminie oceny tych systemów, co przewidują odpowiednie instrumenty prawne; ubolewa nad brakiem postępów w zakresie wykorzystywania bezpiecznych dokumentów źródłowych;

81. z zadowoleniem przyjmuje postępy w dziedzinie wspólnotowego dorobku prawnego w odniesieniu do wiz, ale wzywa też do lepszego wdrażania obowiązujących zasad; uważa, że wspólne ośrodki przyjmowania wniosków wizowych okazały się przydatnym narzędziem, które mogłoby stać się w przyszłości normą; jest zdania, że międzyinstytucjonalna dyskusja na temat celów wspólnej polityki wizowej powinna określić kroki w kierunku dalszej harmonizacji procedur wizowych, w tym wspólnych zasad dotyczących wydawania wiz; wzywa do zawarcia kolejnych umów o ułatwieniach wizowych oraz do monitorowania i usprawnienia obecnych;
82. apeluje do państw członkowskich o wykorzystanie obecnie obowiązujących przepisów kodeksu wizowego i kodeksu granicznego Schengen pozwalających na wydawanie wiz humanitarnych oraz o ułatwienie zapewniania tymczasowego schronienia obrońcom praw człowieka, których życie w państwach trzecich jest zagrożone;
83. wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do zwiększania mobilności pracowników przez dopuszczanie możliwości wiz tymczasowych oraz ułatwianie procesu ponownego składania wniosku osobom, które są już w systemie; uważa, że skutecznie zwiększyłyby to mobilność pracowników, gwarantując pewność prawa i zwiększając wewnętrzną mobilność w UE;
84. wzywa Komisję do dalszego ulepszania obowiązujących umów o ułatwieniach wizowych między Unią a jej wschodnimi sąsiadami, jak również do prac prowadzących do utworzenia obszaru podróży bezwizowych, umożliwiającego kontakty międzyludzkie;

Azyl i migracja

85. przypomina, że Rada Europejska podkreśliła w programie sztokholmskim, że „dobrze zarządzana migracja może być korzystna dla wszystkich zainteresowanych stron”; oczekuje dalszych postępów w przyjmowaniu ustawodawstwa w dziedzinie legalnej migracji oraz wzywa do podjęcia większych wysiłków w przyszłości w celu sprostania wyzwaniom demograficznym i potrzebom gospodarki; uważa jednocześnie, że integracja migrantów wymaga większej uwagi;
86. apeluje do instytucji UE i rządów państw członkowskich, aby rozpowszechniły wśród opinii publicznej i pracodawców informacje o portalu UE poświęconym imigracji; wzywa Komisję do monitorowania transpozycji dyrektywy w sprawie niebieskiej karty oraz do

informowania na temat jej stosowania, co przewiduje sama dyrektywa;

87. pilnie apeluje o większą przejrzystość, wymagającą od państw członkowskich składania rocznych sprawozdań na temat postępów każdej konkretnej mniejszości w obszarze integracji na rynku pracy oraz postępów w kwestii oddziaływania polityki równości w odniesieniu do każdej konkretnej mniejszości; zachęca Komisję Europejską do przedstawiania „rocznych sprawozdań dotyczących tendencji” ujmujących porównywalne wskaźniki w zakresie spójności społecznej ustalone i określone wcześniej jako cele, w tym obejmujące całą UE monitorowanie sytuacji osób nowo przybyłych, rezydentów długoterminowych, migrantów, którym nadano obywatelstwo, i dzieci migrantów, w podziale pod względem równościowym (tj. pochodzenie etniczne/rasowe, religia/wyznanie, płeć, wiek, orientacja seksualna i niepełnosprawność), aby dokonać pomiaru postępu polityki w zakresie włączenia społecznego w czasie; uważa, że w tym celu należy stosować otwartą metodę koordynacji;
88. przyznaje, że ostatnie zmiany i zamieszki w Afryce Północnej oraz na Bliskim Wschodzie spowodowały zwiększenie presji na wschodnie i południowe granice UE;
89. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia pakietu azylowego; wzywa Komisję do monitorowania prawidłowego wdrożenia tego pakietu przez państwa członkowskie od daty rozpoczęcia jego stosowania oraz do poczynienia niezbędnych kroków mających zapewnić spójność ustawodawstwa krajowego z orzecznictwem; proponuje, aby Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) uwzględniał odąd to nowe ustawodawstwo w swoich programach szkoleniowych;
90. wzywa do utworzenia w EASO punktu kontaktowego dotyczącego aspektu płci;
91. ubolewa nad utrzymującą się i systematyczną praktyką przetrzymywania migrantów w ośrodkach detencyjnych, na którą zwracała ostatnio uwagę Rada Praw Człowieka ONZ; apeluje o dalsze opracowywanie i wdrażanie rozwiązań alternatywnych wobec przetrzymywania, w tym uregulowania statusu migrantów nieposiadających odpowiednich dokumentów w oparciu o jasne kryteria;
92. uważa, że w kontekście systemu dublińskiego należy rozważyć w przyszłości możliwość zawieszenia przeniesień do państw członkowskich w sytuacji znaczącej presji;
93. wyraża głębokie ubolewanie z powodu niewprowadzenia w życie zasad solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności określonych w art. 80 TFUE; uważa, że w przyszłości niezbędne będą bardziej widoczne i konkretne środki, w szczególności w przypadku państw członkowskich, do których napływa więcej migrantów i wniosków o azyl; wzywa do wprowadzenia spójnego i dobrowolnego stałego wewnątrzunijnego programu relokacji dla osób korzystających z ochrony międzynarodowej;
94. uważa, że należy rozszerzyć zewnętrzny wymiar polityki azylowej w odniesieniu do przesiedleń i procedur bezpiecznego wjazdu; ubolewa nad ograniczonym do tej pory zaangażowaniem państw członkowskich w kwestię przesiedleń;
95. wyraża poważne zaniepokojenie losem obywateli państw trzecich i bezpaństwowców odesłanych w ramach unijnych umów o readmisję, w tym przypadkami bezterminowego

przetrzymania, niepewnej sytuacji prawnej czy odsyłania do kraju pochodzenia, a także domaga się wyłączenia z tych umów klauzul o obywatelach państw trzecich; podkreśla znaczenie wdrożenia zaleceń zawartych w ocenie umów o readmisji przygotowanej przez Komisję;

Zewnętrzny wymiar przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

96. odnotowuje znaczenie wzmocnionego zewnętrznego wymiaru europejskiej polityki w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz apeluje o wzmocnienie współpracy z państwami trzecimi na wszystkich szczeblach w dziedzinie bezpieczeństwa, migracji, praw podstawowych oraz zarządzania granicami;
97. przypomina, że Unia Europejska i państwa członkowskie powinny nadal włączać imigrację do współpracy na rzecz rozwoju oraz wzmacniać swoje umowy partnerskie, tak aby w ramach regularnego dialogu prowadzonego przez Unię Europejską z państwami trzecimi pochodzenia lub tranzytu oraz w ramach działań Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) upowszechniać swoją współpracę z tymi państwami w dziedzinach walki z handlem ludźmi, nielegalnej imigracji, przywracania więzi rodzinnych, powrotu i readmisji; wzywa do solidarności z państwami trzecimi położonymi w pobliżu krajów dotkniętych wojną domową, przyjmującymi uchodźców uciekających przed tym konfliktem;
98. podkreśla, że konieczne jest wspieranie polityki dobrowolnego powrotu;
99. podkreśla, że w Traktacie o Unii Europejskiej (TUE) prawa człowieka, demokracja i państwo prawa stanowią centralny punkt polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE, tak jak przewidziano w art. 2, 3 i 21 TUE, a w związku z tym jest przekonany, że poszanowanie, ochronę i propagowanie tych wartości należy rozwijać w spójny sposób, aby UE była wiarygodna na arenie międzynarodowej; ubolewa nad tym, że Komisja ciągle odmawia opracowania planu działania dotyczącego praw człowieka mającego na celu promowanie wartości UE w zewnętrznym wymiarze polityki wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, o co apelowano w programie sztokholmskim;
100. wzywa Komisję i ESDZ do podjęcia praktycznych kroków w celu zapewnienia większej spójności i zgodności między zewnętrzną a wewnętrzną polityką UE;
101. zdecydowanie uważa, że UE i jej państwa członkowskie nie powinny podpisywać porozumień dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości z państwami trzecimi, w których istnieje poważne ryzyko naruszania praw człowieka i w których nie chroni się rządów prawa; podkreśla, że wszelkie porozumienia w tym obszarze należy zawierać po przeprowadzeniu dokładnej oceny wpływu na prawa człowieka i że powinny one zawierać klauzulę zawieszenia dotyczącą praw człowieka;
102. wyraża zaniepokojenie rosnącymi wymaganiami wobec krajów sąsiadujących w związku z unijnymi strategiami w zakresie migracji i zarządzania granicami; apeluje o oparte na prawach człowieka podejście do migracji i zarządzania granicami w UE, w ramach którego prawa legalnych i nielegalnych migrantów i innych grup w trudnej sytuacji będą zawsze traktowane priorytetowo; przypomina o eksterytorialnym stosowaniu

Europejskiej konwencji praw człowieka przy wdrażaniu unijnej polityki migracji, zgodnie z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;

103. apeluje o bardziej skoordynowane podejście w ramach dialogów dotyczących praw człowieka i w podkomisjach ds. sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa ustanowionych na mocy umów z państwami trzecimi, zwłaszcza w państwach objętych europejską polityką sąsiedztwa, a w ujęciu ogólnym wszystkich tych, których dotyczą umowy o readmisji;
104. wzywa Komisję do zaproponowania działań służących ochronie kobiet, które padły ofiarami handlu ludźmi i wykorzystywania seksualnego i udzielaniu im pomocy z wykorzystaniem rozmaitych środków, w tym opracowania systemów rekompensat, bezpiecznego powrotu i pomocy przy reintegracji w społeczeństwie w państwie pochodzenia, jeżeli zdecydują się na dobrowolny powrót, a także wsparcia i pomocy podczas ich pobytu w UE oraz współpracy z władzami państw pochodzenia w celu ochrony rodzin ofiar handlu i wykorzystywania seksualnego;

Metody, narzędzia i procesy

105. uważa, że proces kształtowania polityki musi być na jak najwyższym poziomie; jest zdania, że określanie problemów, dyskusja na temat możliwych rozwiązań oraz wybór pomiędzy dostępnymi wariantami powinny stanowić ciąg następujących po sobie etapów; zauważa, że na szczeblu europejskim potrzebne są większe wysiłki w dziedzinie badań naukowych, a bliższa współpraca i lepsza wymiana informacji między europejskimi instytucjami i agencjami a państwami członkowskimi spowodowałyby poprawę w zakresie tworzenia i wdrażania polityki;
106. wyraża ubolewanie z powodu braku obiektywnej oceny postępów poczynionych w kierunku przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz braku rzetelnych danych na temat wdrożenia wspólnotowego dorobku prawnego przez państwa członkowskie;
107. proponuje systematyczną, obiektywną i niezależną ocenę ex post ustawodawstwa i jego wdrażania, w której powinno się także oceniać stałą potrzebę przepisów w tym obszarze; zwraca w szczególności uwagę na znaczenie sporządzania ocen wpływu w tym zakresie przez Komisję, Parlament i Radę przy jednoczesnym utrzymaniu norm i unikaniu nadmiernej biurokracji;
108. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji w zakresie sporządzenia unijnej tablicy wyników wymiaru sprawiedliwości, której celem jest zapewnienie wysokiej jakości systemu sądownictwa w obszarze prawa cywilnego, handlowego i administracyjnego, ponieważ w ostatecznym rozrachunku konkretne zastosowanie przepisów leży w gestii sądów;
109. podkreśla, że wysokiej jakości systemy sądownictwa mogą odgrywać kluczową rolę w przywracaniu zaufania, powrocie do wzrostu oraz przyczynianiu się do ufności i stabilności; zauważa, że przewidywalne, terminowe i wykonywalne orzeczenia sądowe stanowią ważny element strukturalny atrakcyjnego środowiska biznesowego, co przedstawiono w komunikacie Komisji pt. „Unijna tablica wyników wymiaru

sprawiedliwości. Narzędzie wspierania skutecznego wymiaru sprawiedliwości i wzrostu gospodarczego” (COM(2013)0160);

110. zwraca się do Komisji, aby położyła większy nacisk na nadzorowanie rzeczywistego wdrażania unijnego ustawodawstwa przez państwa członkowskie i na zapewnienie jego wdrażania; uważa, że musi to być priorytet polityczny z uwagi na obserwowany często znaczny rozdźwięk między polityką przyjętą na szczeblu europejskim a jej wdrożeniem na szczeblu krajowym; zaznacza, że wszelkie planowanie strategiczne musi opierać się na doświadczeniach z wcześniejszego wdrażania i tym samym nie może ograniczać się jedynie do listy celów i priorytetów a raczej musi stanowić połączenie planowania i oceny wdrażania; odnotowuje, że w sytuacji gdy sprawa dotyczy praw obywateli i rezydentów, wdrożenie musi być skuteczne wraz z pierwszym dniem rozpoczęcia obowiązywania aktu prawnego; uważa, że potrzeba więcej wysiłków, aby osiągnąć właściwe wdrożenie, w tym w drodze koordynacji i współpracy między Komisją, państwami członkowskimi i agencjami oraz w drodze wspierania państw członkowskich za pomocą wytycznych, pomocy praktycznej i wymiany najlepszych praktyk; jest zdania, że w każdej sytuacji należy ustalić powody, które uniemożliwiły wdrożenie ustawodawstwa UE, i podjąć odpowiednie działania, w razie potrzeby w postaci postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom;
111. jest zdania, że poprawa jakości unijnego ustawodawstwa dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości wymaga wspólnego wysiłku państw członkowskich i instytucji europejskich w celu usprawnienia wymiany informacji na temat każdego systemu krajowego oraz w celu zapewnienia dokładnych informacji prawnych (dotyczących mających zastosowanie przepisów i norm krajowych/regionalnych) oraz informacji na temat wdrożenia i stosowanych praktyk; wzywa do zwiększonej koordynacji międzyinstytucjonalnej;
112. wyraża ubolewanie z powodu tego, że Rada nie włącza w większym stopniu Parlamentu w opracowanie dokumentów strategicznych, takich jak strategia antynarkotykowa czy strategia bezpieczeństwa wewnętrznego;
113. uważa, że rozwój europejskiej kultury sądowniczej jest kluczowym warunkiem wstępnym, aby przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości mogła stać się dla obywateli rzeczywistością i aby zapewnić lepsze stosowanie prawa UE; mając to na uwadze, wzywa do położenia większego nacisku – oraz zapewnienia finansowania – w zakresie unijnych szkoleń dla wszystkich pracowników wymiaru sprawiedliwości; odnotowuje znaczenie używania „podejścia oddolnego” odnośnie do programów szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości, zapewnienia większej dostępności zasobów informacyjnych w dziedzinie europejskiego prawa poprzez technologie sieciowe (np. portal „e-sprawiedliwość”), podniesienia poziomu wiedzy na temat unijnego prawa wśród kadr wymiaru sprawiedliwości, a także podniesienia ich umiejętności językowych, oraz ustanowienia i utrzymania sieci w tym obszarze, a także wszystkich innych środków ułatwiających codzienną współpracę wymiaru sprawiedliwości w celu zapewnienia wzajemnego zaufania, konsekwentnej współpracy i wzajemnego uznawania;

III. Następne kroki

114. uważa, że wytyczne, spójność i poziomy odniesienia dotyczące przestrzeni wolności,

bezpieczeństwa i sprawiedliwości są konieczne; jest zdania, że takie cele wymagają, aby właściwe programowanie było przygotowywane zgodnie z duchem Traktatu z Lizbony w ramach wspólnego działania Parlamentu, Rady i Komisji; uważa, że programowanie wieloletnie powinno opierać się na porozumieniu międzyinstytucjonalnym, co przewiduje art. 17 ust. 1 TUE; oczekuje zatem, że Komisja przedłoży wniosek w oparciu o tę właśnie podstawę;

115. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

27.9.2013

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych

w sprawie śródkresowego przeglądu programu sztokholmskiego (2013/2024(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Jean-Jacob Bicep

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych, właściwych dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do podjęcia praktycznych kroków w celu zapewnienia większej spójności i zgodności między zewnętrzną a wewnętrzną polityką UE, zgodnie z zobowiązaniami określonymi między innymi w komunikacie Komisji zatytułowanym „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli: Plan działania służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010)0171);
2. podkreśla, że w Traktacie o Unii Europejskiej (TUE) prawa człowieka, demokracja i państwo prawa stanowią centralny punkt polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE, tak jak przewidziano w art. 2, 3 i 21 TUE, a w związku z tym jest przekonany, że poszanowanie, ochronę i propagowanie tych wartości należy rozwijać w spójny sposób, aby UE była wiarygodna na arenie międzynarodowej; ubolewa nad tym, że Komisja ciągle odmawia opracowania planu działania dotyczącego praw człowieka mającego na celu promowanie wartości UE w zewnętrznym wymiarze polityki wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, o co apelowała Rada w programie sztokholmskim; z zadowoleniem przyjmuje strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i demokracji oraz odnośny plan działania ukierunkowany między innymi na walkę z handlem ludźmi, umożliwienie kobietom korzystania z praw człowieka oraz kwestie bezpieczeństwa i arbitralnych zatrzymań migrantów w państwach trzecich, jednakże zwraca uwagę, że ramy i towarzyszący im plan działania nie zastępują planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji;

3. z zadowoleniem przyjmuje projekt porozumienia opracowany przez 47 państw członkowskich Rady Europy i Unię Europejską w sprawie przystąpienia UE do europejskiej konwencji praw człowieka i czeka na pozytywną opinię Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na temat uzgodnionego tekstu; wzywa Parlament i Radę do szybkiego ratyfikowania tego porozumienia po wydaniu ostatecznego orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości;
4. zdecydowanie uważa, że UE i jej państwa członkowskie nie powinny podpisywać porozumień dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości z państwami trzecimi, w których istnieje poważne ryzyko naruszania praw człowieka i w których nie chroni się rządów prawa; podkreśla, że wszelkie porozumienia w tym obszarze należy zawierać po przeprowadzeniu dokładnej oceny wpływu na prawa człowieka i że powinny one zawierać klauzulę zawieszenia dotyczącą praw człowieka; apeluje do Komisji o opracowanie mechanizmów monitorowania umożliwiających publiczny nadzór nad strategiami w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w tym przy zaangażowaniu społeczeństwa obywatelskiego w państwach trzecich; zwraca się do Komisji o wytłumaczenie, jakie zabezpieczenia są stosowane w celu dopilnowania, by informacje przekazywane przez państwa trzecie w ramach porozumień Europol nie były uzyskiwane w drodze tortur czy brutalnego traktowania;
5. wyraża zaniepokojenie rosnącymi wymaganiami wobec krajów sąsiadujących w związku z unijnymi strategiami w zakresie migracji i zarządzania granicami; apeluje o oparte na prawach człowieka podejście do migracji i zarządzania granicami w UE, w ramach którego prawa legalnych i nielegalnych migrantów i innych grup w trudnej sytuacji będą zawsze traktowane priorytetowo; przypomina o ekstraterytorialnym stosowaniu europejskiej konwencji praw człowieka przy wdrażaniu unijnej polityki migracji, zgodnie z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
6. przyznaje w szczególności, że do przypadków naruszania praw człowieka dochodzi na greckiej granicy z Turcją, gdzie budowa muru przez władze greckie, a także zgłaszane wydalenia zbiorowe (odsyłanie do kraju pochodzenia), systematycznie przedłużające się przetrzymywanie uchodźców, osób ubiegających się o azyl i nielegalnych migrantów, a także przetrzymywanie dzieci stanowią naruszenie prawa europejskiego i międzynarodowego;
7. przypomina, że państwa członkowskie ponoszą wspólną odpowiedzialność za zewnętrzne granice Unii; nadal wyraża zaniepokojenie wydarzeniami na granicy grecko-tureckiej oraz na granicach Cypru, Malty i Włoch w związku z przybywaniem nielegalnych migrantów oraz wzywa państwa członkowskie, aby przy wsparciu Komisji i ESDZ zapewniały rozpatrywanie przez władze krajowe indywidualnej sytuacji każdej osoby przybywającej na ich terytorium, w świetle międzynarodowych i europejskich zobowiązań w zakresie praw człowieka, a także z uwzględnieniem potrzeb grup szczególnie podatnych na zagrożenia; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich w zapewnianiu uchodźcom, osobom ubiegającym się o azyl i nielegalnym migrantom przybywającym na terytorium UE minimalnych usług, takich jak odpowiednia opieka zdrowotna i zakwaterowanie;
8. wzywa Komisję do sporządzenia sprawozdania na temat kroków podejmowanych w celu

uniemożliwienia arbitralnych zatrzymań migrantów przez państwa trzecie, zgodnie z zobowiązaniem 14 lit. d) w ramach planu działania UE dotyczącego praw człowieka;

9. wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą ofiar śmiertelnych, zwłaszcza na morzu, i przypadkami naruszania praw człowieka podczas podejmowanych przez nielegalnych migrantów prób dostania się na terytorium UE; domaga się, aby Komisja konsultowała się z Parlamentem przed zawarciem wszelkich porozumień między Fronteksem a państwami trzecimi; nalega, że w porozumieniach tych trzeba przewidywać rygorystyczne zabezpieczenia, aby zapewnić pełne przestrzeganie norm praw człowieka, również w odniesieniu do powrotów, wspólnego patrolowania, poszukiwań oraz akcji ratunkowych lub przechwytywania; zwraca uwagę na sprawozdania organizacji międzynarodowych (Rady Europy i ONZ), Agencji Praw Podstawowych i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich na temat wpływu zarządzania granicami zewnętrznymi UE na prawa migrantów i na temat poszanowania praw podstawowych przez Frontex; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do szybkiego podjęcia działań, które pozwolą położyć kres naruszaniu praw migrantów prowadzącemu nawet do śmierci niektórych z nich, a także nalega na respektowanie zobowiązań międzynarodowych przez UE i państwa członkowskie; w związku z tym wzywa UE do zbadania wszelkich doniesień o złym traktowaniu przez Frontex na granicach UE migrantów, uchodźców i osób ubiegających się o azyl, zwłaszcza jeśli chodzi o warunki przetrzymywania; podkreśla, że zwłaszcza w świetle szczególnie niestabilnej sytuacji i niepokoju politycznych w regionie Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej odpowiednie służby Komisji, ESDZ i wyspecjalizowane agencje UE muszą koordynować działania w ramach całościowego podejścia do kwestii nielegalnej migracji do państw członkowskich UE w sposób spójny z europejskimi zasadami i wartościami oraz z wysiłkami UE w tym regionie oraz szerzej pojętym południowym sąsiedztwie w celu ustabilizowania sytuacji i demokratyzacji w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa / wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;
10. wyraża poważne zaniepokojenie losem obywateli państw trzecich i bezpaństwowców odesłanych w ramach unijnych umów o readmisję, w tym przypadkami bezterminowego przetrzymywania, niepewnej sytuacji prawnej czy odsyłania do kraju pochodzenia, a także domaga się wyłączenia z tych umów klauzul o obywatelach państw trzecich; podkreśla znaczenie wdrożenia zaleceń zawartych w ocenie umów o readmisji przygotowanej przez Komisję; wzywa Komisję do zezwolenia organizacjom pozarządowym, organizacjom międzynarodowym i przedstawicielom Parlamentu Europejskiego na udział w pracach wspólnych komitetów ds. readmisji oraz wzywa Komisję do zapewnienia Parlamentowi dostępu do dokumentów przygotowanych przez te komitety; nalega, aby Komisja i państwa członkowskie natychmiast zawieszały stosowanie umowy o readmisji w przypadku naruszenia praw człowieka;
11. zwraca się do Komisji o rozszerzenie zakresu kompetencji Agencji Praw Podstawowych, aby obejmował wszystkie kraje kandydujące i kraje sąsiedzkie, co nada jej szczególną rolę w zakresie doradzania instytucjom UE, jak zapewnić spójność między wewnętrznymi a zewnętrznymi strategiami politycznymi dotyczącymi praw człowieka; domaga się wprowadzenia identycznych wskaźników dla wszystkich państw członkowskich w dziedzinie poszanowania praw podstawowych;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych działań ustawodawczych i administracyjnych, aby umożliwić wydawanie wiz nadzwyczajnych i ułatwić zapewnianie tymczasowego schronienia obrońcom praw człowieka znajdującym się w niebezpieczeństwie w państwach trzecich; apeluje o poddanie ocenie istniejących partnerstw na rzecz mobilności, a w szczególności współzależności pomiędzy pomocą rozwojową oraz legalną i nielegalną migracją w rozumieniu globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności;
13. przypomina o kluczowej roli Fronteksu i Europejskiego Kolegium Policyjnego w szkoleniu pracowników organów ścigania i funkcjonariuszy straży granicznej w kontekście wykonywania orzeczeń i egzekwowania prawa przy poszanowaniu praw człowieka przynależne migrantom;
14. podkreśla, że ciągle odmawianie przez państwa członkowskie przystąpienia do Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin, która jest główną międzynarodową konwencją dotyczącą praw człowieka, podważa podstawową zasadę niepodzielności praw człowieka i obniża wiarygodność UE, gdy angażuje się ona we współpracę z państwami trzecimi dotyczącą praw człowieka;
15. zdecydowanie popiera wezwanie Rady Europejskiej do umocnienia roli Fronteksu zgodnie z programem sztokholmskim, aby zwiększyć zdolności agencji w zakresie skutecznego reagowania na zmienne przepływy migracyjne;
16. apeluje o bardziej skoordynowane podejście w ramach dialogów dotyczących praw człowieka i w podkomisjach ds. sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa ustanowionych na mocy umów z państwami trzecimi, zwłaszcza w państwach objętych europejską polityką sąsiedztwa, a w ujęciu ogólnym wszystkich tych, których dotyczą umowy o readmisji;
17. wzywa UE do zwrócenia większej uwagi na kwestię bezpaństwowców w państwach trzecich, w tym poprzez opracowanie wspólnych ram Komisji i ESDZ dla omawiania tych kwestii z państwami trzecimi, co zapowiedziano w planie działania UE dotyczącym praw człowieka;
18. z zadowoleniem przyjmuje niezmiennie starania instytucji UE i państw członkowskich na rzecz zapewnienia powszechnego wsparcia dla Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) jako najważniejszego instrumentu zapewniającego sprawiedliwość ofiarom przestępstw podlegających prawu międzynarodowemu oraz instrumentu promowania poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka, a także na rzecz współpracy z tymże Trybunałem; zachęca wszystkie państwa członkowskie do zawarcia umów ramowych z MTK, zwłaszcza w sprawie relokacji świadków, tymczasowego zwalniania, relokacji osób niewinnych i wykonywania wyroków; wzywa państwa członkowskie UE jako strony Rzymskiego Statutu MTK do zapewnienia Trybunałowi zasobów niezbędnych do wypełniania jego prerogatyw i orzekania w sposób zdecydowany, sprawiedliwy i przejrzysty;
19. wzywa Radę i Komisję do pełnego uwzględnienia zaleceń Parlamentu Europejskiego i włączenia ich do programu lub strategii posztokholmskich działań następczych, w ramach

których należy przewidzieć wieloletnie planowanie przyszłych unijnych wniosków ustawodawczych i politycznych oraz działań związanych z przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;

20. oczekuje na sprawozdanie Komisji o zwalczaniu korupcji w UE, które ma zostać opublikowane w 2013 r.; wyraża nadzieję, że określenie przez Komisję obszarów narażonych na korupcję w państwach członkowskich przyspieszy działania antykorupcyjne, ułatwi wymianę wzorcowych praktyk, podkreśli tendencje występujące w UE, a także pobudzi do wzajemnego uczenia się oraz dalszego wypełniania zobowiązań w ramach UE i na szczeblu międzynarodowym; wzywa Komisję do rozważenia przyszłych unijnych inicjatyw w zakresie polityki zwalczania korupcji, zwłaszcza prawodawstwa wiążącego dla państw członkowskich i instytucji, odzwierciedlającego najwyższe standardy przejrzystości i integralności, z należyтым uwzględnieniem negatywnego wpływu działań korupcyjnych na prawa człowieka w UE i w państwach trzecich;
21. wzywa państwa członkowskie, a zwłaszcza Grecję, Irlandię, Luksemburg, Polskę i Szwecję, do ratyfikowania konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości; apeluje do państw członkowskich o szybkie wprowadzenie do swoich wewnętrznych systemów prawnych dyrektywy 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącej ataków na systemy informatyczne i zastępującej decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW¹;
22. choć potwierdza swoje zaangażowanie w stosunki transatlantyckie w kwestiach o zasięgu globalnym, a także ich strategiczne znaczenie, podkreśla, że programy szpiegowskie, takie jak PRISM, mogą prowadzić do naruszania praw człowieka, a konkretnie prawa do życia prywatnego i rodzinnego oraz do poufności komunikacji, a także mieć wpływ na zagwarantowanie innych praw człowieka obywateli europejskich i obywateli państw spoza UE, np. wolności wypowiedzi; wzywa władze Stanów Zjednoczonych do przekazania UE bez zbędnej zwłoki pełnych informacji na temat tych programów szpiegowskich wiążących się z gromadzeniem danych, zwłaszcza w odniesieniu do ich podstaw prawnych, konieczności i proporcjonalności oraz zabezpieczeń przewidzianych w celu ochrony praw człowieka, w tym mechanizmów postępowania sądowego w przypadkach naruszenia tych praw;
23. podkreśla, że Komisja, Rada i państwa członkowskie powinny rozważyć wszystkie instrumenty, którymi dysponują w kontekście negocjacji ze Stanami Zjednoczonymi; wzywa zatem do zawieszenia umów w sprawie danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) i Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (TFTP);
24. wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą skalą handlu ludźmi prowadzonego z wykorzystaniem siatek międzynarodowych i internetowych, który stanowi poważne zagrożenie dla grup szczególnie podatnych na zagrożenia, tj. kobiet i dzieci, zwłaszcza w czasach kryzysu gospodarczego i społecznego; podkreśla w związku z tym znaczenie strategicznej koordynacji między celami a wdrażaniem strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i europejskiej strategii bezpieczeństwa, z której może wynikać konieczność aktualizacji obydwu dokumentów; zaleca państwom członkowskim opracowanie i przyjęcie krajowych planów zwalczania handlu ludźmi zgodnie z zaleceniami określonymi w Strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi z 2012 r. oraz przy

¹ Dz.U. L 218 z 14.8.2013, s. 8.

udziale koordynatora UE ds. zwalczania handlu ludźmi;

25. z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie dyrektywy 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony¹ oraz dyrektywy 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw², które w znacznym stopniu zwiększają prawa człowieka przysługujące ofiarom przestępstw w UE;
26. podkreśla poważne zagrożenie, jakie stanowią obecnie terroryzm i przestępczość zorganizowana; z zadowoleniem przyjmuje zacieśnienie operacyjnych porozumień między Europolem a Eurojustem oraz ich robocze porozumienia z Fronteksem, które mają na celu walkę z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną;
27. wyraża obawę z powodu rosnącego poziomu cyberprzestępczości, przestępstw seksualnych wobec dzieci i nadużyć w ujęciu globalnym i na szczeblu UE, a także z powodu ogromnych strat finansowych i psychologicznych powodowanych przez te zjawiska na całym świecie; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością przy Europolu, które zajmie się cyberprzestępczością poprzez budowanie zdolności operacyjnych i analitycznych na potrzeby dochodzeń i współpracy z partnerami międzynarodowymi;
28. podkreśla znaczenie zwrócenia szczególnej uwagi na ofiary terroryzmu, a także zapewnienia im szczególnego wsparcia i społecznego uznania, oraz wskazuje na pilną potrzebę ustanowienia specjalnego instrumentu ustawodawczego dla ofiar terroryzmu.

¹ Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 2.

² Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	24.9.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 54 - : 11 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pino Arlacchi, Elmar Brok, Jerzy Buzek, Susy De Martini, Mark Demesmaeker, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Takis Hadjigeorgiou, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Jelko Kacin, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Paweł Robert Kowal, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Vytautas Landsbergis, Ryszard Antoni Legutko, Sabine Lösing, Marusya Lyubcheva, Willy Meyer, Francisco José Millán Mon, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Raimon Obiols, Justas Vincas Paleckis, Pier Antonio Panzeri, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Cristian Dan Preda, Fiorello Provera, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Werner Schulz, Sophocles Sophocleous, Laurence J.A.J. Stassen, Davor Ivo Stier, Charles Tannock, Eleni Theocharous, Geoffrey Van Orden, Nikola Vuljanić
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Charalampos Angourakis, Jean-Jacob Bicep, Biljana Borzan, Kinga Gál, Metin Kazak, Barbara Lochbihler, Emilio Menéndez del Valle, Norbert Neuser, Doris Pack, Jean Roatta, Potito Salatto, Marietje Schaake, Alf Svensson, Ivo Vajgl, Renate Weber
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	José Manuel Fernandes, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Isabella Lövin, Antonio Masip Hidalgo, Antigoni Papadopoulou, Jarosław Leszek Wałęsa

3.10.2013

OPINIA KOMISJI PRAW KOBIEC I RÓWNOUPRAWNIENIA

dla Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych

w sprawie śródkresowego przeglądu programu sztokholmskiego (2013/2024(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Sirpa Pietikäinen

WSKAZÓWKI

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia zwraca się do Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych właściwych dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- A. mając na uwadze, że postanowienia Traktatu pośród celów stawianych UE wymieniają zwalczanie wykluczenia społecznego i dyskryminacji oraz wspieranie równości kobiet i mężczyzn, a także że Komisja winna upewnić się, iż wdrażanie programu sztokholmskiego rzeczywiście odzwierciedla potrzeby obywateli w zakresie równości szans i równouprawnienia płci;
1. podkreśla fakt, że zasada uniwersalności dotyczy praw podstawowych i równego traktowania; w związku z tym wzywa Radę, by przyjęła wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie niedyskryminacji¹; podkreśla fakt, że w szczególności kobiety padają często ofiarami dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie oraz że należy koniecznie zbadać wszystkie czynniki wpływające na życie kobiet, aby wzmocnić wszystkie prawa podstawowe poprzez wdrożenie wspólnych strategii na rzecz ochrony ofiar oraz ścigania karnego agresorów, promując jednocześnie równouprawnienie płci i zwracając szczególną uwagę na kobiety wymagające szczególnej troski, a przede wszystkim na kobiety niepełnosprawne; wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy ochrony osób dorosłych szczególnej troski, a także do podpisania, ratyfikowania i wdrożenia konwencji haskiej z 2000 r. o międzynarodowej ochronie dorosłych;
2. zwraca się do Komisji i państw członkowskich z prośbą o rozwój konkretnych narzędzi opartych na nowych technologiach informacyjno-komunikacyjnych w celu umożliwienia wymiany najlepszych praktyk na szczeblu europejskim w zakresie zwalczania

dyskryminacji;

3. zachęca Komisję do podjęcia skutecznych działań w kierunku ustanowienia konwencji o orzeczeniach międzynarodowych, która realizowałaby cele podobne do założonych w rozporządzeniu Bruksela I;
4. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia procedury skarg, która zapewni, że ofiary dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie – biorąc pod uwagę, że taka dyskryminacja jest wymierzona przede wszystkim w kobiety – będą mogły złożyć jedną skargę dotyczącą więcej niż jednej przyczyny dyskryminacji; uważa za zasadne wsparcie działalności obrońców praw człowieka oraz rozwoju wspólnych działań podejmowanych przez zmarginalizowane społeczności i jednostki;
5. podkreśla, jak ważne jest uwzględnienie aspektu płci we wszelkich strategiach integracji osób niepełnosprawnych, imigrantów, Romów i innych mniejszości oraz osób wykluczonych;
6. wyraża zadowolenie z przyjęcia dyrektywy ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw¹, która zwraca szczególną uwagę na ochronę osób w trudnej sytuacji, takich jak kobiety i dzieci; podkreśla, że kobiety i dzieci często padają ofiarą wszelkich rodzajów przemocy, w tym przemocy domowej; zaleca przeprowadzenie szczegółowego dochodzenia w sprawie tak poważnych naruszeń praw człowieka, a także ich dokładnego określenia i ścigania; z zadowoleniem przyjmuje dyrektywę w sprawie europejskiego nakazu ochrony² oraz dyrektywę w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar³; zwraca się do państw członkowskich z wnioskiem o jak najszybszą transpozycję i wdrożenie powyższych dyrektyw;
7. podkreśla, że handel ludźmi stanowi bardzo poważne przestępstwo, którego ofiarami padają zwłaszcza kobiety, oraz z którym wiąże się pogwałcenie praw człowieka i naruszenie godności ludzkiej, czego Unia nie może tolerować; wyraża ubolewanie z powodu rosnącej liczby ofiar handlu ludźmi z UE i do UE pomimo wejścia w życie dyrektywy w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi w grudniu 2011 r.; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków w celu zahamowania tej niepokojącej tendencji poprzez zapewnienie opracowania i wdrożenia wspólnej, skoordynowanej i ambitnej strategii europejskiej, a także ustawodawstwa i środków na rzecz walki z handlem ludźmi zgodnie z powyższą dyrektywą, które będą skupiały się w szczególności na kobietach i nieletnich; podkreśla, że środki do zwalczania handlu ludźmi, przymusowej pracy oraz nielegalnej imigracji powinny koncentrować się na przyczynach problemu, takich jak światowe nierówności; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do dotrzymania swych zobowiązań w zakresie wspomagania rozwoju i realizacji milenijnych celów

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony.

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępująca decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW.

rozwoju oraz do ściślejszej współpracy i koordynacji z krajami trzecimi;

8. podkreśla, że rozwijające się rynki prostytucji, która w niektórych państwach członkowskich jest zalegalizowana i ujęta w ramy instytucjonalne, napędzają handel ludźmi, dlatego wzywa do przyjęcia środków na rzecz ograniczenia rynków prostytucji, takich jak nakładanie kar na wyzyskiwaczy, w tym na stręczycieli i osoby płacące za seks; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeznaczenia większych środków na programy pomocowe dla osób będących przedmiotem handlu ludźmi, a zwłaszcza dla kobiet uprawiających prostytucję;
9. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie¹; podkreśla potrzebę zwalczania utrzymującego się zjawiska „szklanego sufitu”, które pozostaje jedną z głównych przeszkód w rozwoju ścieżek kariery kobiet;
10. wyraża ubolewanie w związku z faktem, iż Komisja, mimo wielu obietnic, nie opracowała aktów ustawodawczych w zakresie przemocy wobec kobiet czy równouprawnienia w podejmowaniu decyzji politycznych ani nie dokonała przeglądu dyrektywy w sprawie zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć;
11. wzywa Komisję do zaproponowania kompleksowej strategii oraz aktów ustawodawczych na rzecz zwalczania przemocy wobec kobiet zgodnie z obietnicą zawartą w sztokholmskim programie działań oraz wieloma rezolucjami Parlamentu; ponownie przypomina o potrzebie uruchomienia przez Komisję instrumentu ustawodawczego w zakresie prawa karnego w celu zwalczania wszelkich form przemocy wobec kobiet i dzieci oraz ochrony ich praw i wsparcia ich walki; wzywa również Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia koordynatora UE ds. przemocy wobec kobiet;
12. podkreśla konieczność odpowiedniego przeszkolenia urzędników (funkcjonariuszy policji, pracowników służby zdrowia, służby sądowej itp.), którzy prawdopodobnie będą stykać się z przypadkami, w których integralność cielesna, psychiczna i seksualna danej osoby uznana zostanie za zagrożoną, szczególnie z kobietami, które padły ofiarami przemocy na tle płciowym; zwraca się do państw członkowskich z prośbą o wsparcie pracy społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności organizacji pozarządowych, organizacji kobiet i innych organizacji ochotniczych udzielających specjalistycznego wsparcia oraz o współpracę z tymi podmiotami w zakresie udzielania pomocy kobietom, które padły ofiarami przemocy ze względu na płeć;
13. wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania konwencji stambulskiej w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, a Komisję – do niezwłocznego przedłożenia wytycznych negocjacyjnych w sprawie przystąpienia UE do tej konwencji;
14. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz walki z gospodarczo-społecznymi przyczynami potęgującymi przemoc wobec kobiet, takimi jak bezrobocie, niskie wynagrodzenia i emerytury, brak mieszkań, bieda oraz brak usług publicznych lub ich niewystarczająca jakość, szczególnie usług w zakresie publicznej opieki zdrowotnej,

¹ COM(2012) 0614.

edukacji i ubezpieczeń społecznych;

15. wzywa Komisję do niezwłocznego dokonania przeglądu dyrektywy 2006/54/WE oraz do zaproponowania do niej zmian zgodnie z art. 32 tej dyrektywy i na podstawie art. 157 TFUE, przy uwzględnieniu szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku do rezolucji Parlamentu z dnia 24 maja 2012 r., zwłaszcza w odniesieniu do:
 - wyższego stopnia przejrzystości danych dotyczących wynagrodzeń;
 - przejrzystej oceny pracy i zaszeregowania pracowników; oraz
 - bardziej restrykcyjnych przepisów dotyczących sankcji;
16. zachęca Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by we wszystkich szkoleniach prawnych w dziedzinie współpracy wymiaru sprawiedliwości, organizowanych dla różnych zainteresowanych stron przez Europejską Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości, Akademię Prawa Europejskiego i inne stosowne instytucje, stosowano podejście uwzględniające kwestię płci i brano pod uwagę aspekt płci; pragnie, aby w ramach wspierania ofiar przewidzieć specjalne moduły dotyczące odpowiednich procedur i przemocy na tle seksualnym;
17. proponuje przeprowadzenie kampanii na rzecz podnoszenia świadomości społecznej mającej jedno wspólne kryterium na szczeblu europejskim polegające na podkreśleniu wagi problemu przemocy ze względu na płeć; cel kampanii powinien polegać na promowaniu podnoszenia świadomości społecznej, mobilizacji obywateli oraz działań władz na podobnym poziomie, jak to się dzieje w przypadku innego rodzaju nadużyć o charakterze przestępczym lub zamachów, takich jak terroryzm, które prócz wymiaru indywidualnego mają również zasięg zbiorowy; jest zdania, że tego rodzaju reakcja społeczna okazała się bardzo istotna dla zdyskredytowania innych rodzajów przemocy i powinna zostać uruchomiona również w zakresie przemocy ze względu na płeć;
18. wzywa do utworzenia punktu kontaktowego dotyczącego aspektu płci w Europejskim Urzędzie Wsparcia w dziedzinie Azylu;
19. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli i przedsiębiorstw poprzez uproszczenie procedur uznawania pewnych dokumentów urzędowych prowadzące do wyeliminowania biurokracji oraz istniejącego rozłamu między instytucjami UE a jej obywatelami;
20. wzywa Komisję – zgodnie z wcześniejszymi zobowiązaniami i w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu – do przedłożenia wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania skutków prawnych wszystkich aktów stanu cywilnego w UE, aby zlikwidować dyskryminujące bariery prawne i administracyjne dla obywateli płci męskiej i żeńskiej oraz ich rodzin, którzy chcą korzystać z prawa do swobodnego przepływu osób;
21. zwraca się do Komisji i państw członkowskich z prośbą o zebranie opinii wszystkich służb publicznych oraz właściwych organów, zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym oraz lokalnym, jako podmiotów odpowiedzialnych za planowanie i

świadczenie usług z zakresu polityki równości;

22. ponownie wzywa do przyjęcia europejskiego kodeksu międzynarodowego prawa prywatnego.
23. wzywa Komisję do monitorowania zróżnicowanego wpływu cięć wydatków publicznych na kobiety i mężczyzn, pośrednio oddziałującego na równouprawnienie płci; zaznacza w tym kontekście, że mniejsze przychody podatkowe i możliwe cięcia budżetowe prowadzą do ograniczenia wydatków publicznych, co w średniej perspektywie czasu może negatywnie odbić się na usługach publicznych, takich jak kształcenie, szkolenie i opieka socjalna, w zakresie, w jakim kobiety są użytkownikami tych usług;
24. zwraca się do Komisji i państw członkowskich z prośbą o uznanie regionalnych sił policyjnych uprawnionych do zwalczania przestępstw wobec kobiet popełnianych przez grupy zorganizowane i/lub gangi międzynarodowe oraz o wzmocnienie koordynacji pomiędzy tymi podmiotami a agencjami ds. bezpieczeństwa i funkcjonariuszami operacyjnymi;
25. wyraża niepokój w związku z faktem, iż według szacunków całkowita liczba pracowników przymusowych w państwach członkowskich UE wynosi 880 000, z czego 30% to ofiary wykorzystywania seksualnego, a 70% to ofiary innych form pracy przymusowej, przy czym większość pracowników przymusowych stanowią kobiety;
26. wzywa Komisję do dalszego rozwoju programu e-Sprawiedliwość, aby zapewnić obywatelom bezpośredni dostęp do informacji prawnych i wymiaru sprawiedliwości w formie internetowej;
27. ponownie wzywa Komisję, by zaproponowała środki współpracy w celu zintensyfikowania działań służb konsularnych w państwach pochodzenia z myślą o zapobieganiu nielegalnemu wydawaniu wiz, organizacji kampanii informacyjnych skierowanych do potencjalnych ofiar – zwłaszcza kobiet i dzieci – w państwach pochodzenia we współpracy z organami krajowymi, a także środki zwiększające skuteczność kontroli granicznych, by zapobiegać handlowi ludźmi i nielegalnej imigracji;
28. wzywa Komisję do zaproponowania działań służących ochronie kobiet, które padły ofiarami handlu ludźmi i wykorzystywania seksualnego i udzielaniu im pomocy z wykorzystaniem rozmaitych środków, w tym opracowania systemów rekompensat, bezpiecznego powrotu i pomocy przy reintegracji w społeczeństwie w państwie pochodzenia, jeżeli zdecydują się na dobrowolny powrót, a także wsparcia i pomocy podczas ich pobytu w UE oraz współpracy z władzami państw pochodzenia w celu ochrony rodzin ofiar handlu i wykorzystywania seksualnego;
29. przypomina, że około połowa imigrantów w UE to kobiety oraz że niezależny status imigracyjny dla kobiet i prawo do pracy dla małżonków to kluczowe elementy w zapewnianiu rzeczywistej integracji;
30. podkreśla rolę obrony praw dotyczących zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz wyraża zaniepokojenie wobec obostrzeń istniejących w niektórych państwach członkowskich w zakresie dostępu do środków antykoncepcyjnych oraz usług związanych

ze zdrowiem seksualnym i reprodukcyjnym, w szczególności do aborcji.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	3.10.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 17 - : 3 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Regina Bastos, Andrea Češková, Edite Estrela, Iratxe García Pérez, Mary Honeyball, Astrid Lulling, Elisabeth Morin-Chartier, Krisztina Morvai, Joanna Senyszyn, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Britta Thomsen, Marina Yannakoudakis
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Izaskun Bilbao Barandica, Minodora Cliveti, Mariya Gabriel, Nicole Kiil-Nielsen, Christa Kläß, Doris Pack, Angelika Werthmann
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Gesine Meissner

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	24.2.2014
Wynik głosowania końcowego	+: 50 -: 6 0: 33
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Roberta Angelilli, Edit Bauer, Luigi Berlinguer, Sebastian Valentin Bodu, Rita Borsellino, Emine Bozkurt, Arkadiusz Tomasz Bratkowski, Andrew Henry William Brons, Zdravka Bušić, Salvatore Caronna, Carlo Casini, Philip Claeys, Carlos Coelho, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Andrew Duff, Ioan Enciu, Frank Engel, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Monika Flašíková Beňová, Marielle Gallo, Giuseppe Gargani, Kinga Göncz, Roberto Gualtieri, Enrique Guerrero Salom, Sylvie Guillaume, Zita Gurmai, Gerald Häfner, Ágnes Hankiss, Anna Hedh, Salvatore Iacolino, Sophia in 't Veld, Livia Járóka, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Rina Ronja Kari, Timothy Kirkhope, Klaus-Heiner Lehne, Juan Fernando López Aguilar, Antonio López-Istúriz White, Baroness Sarah Ludford, Monica Luisa Macovei, Svetoslav Hristov Malinov, David Martin, Antonio Masip Hidalgo, Clemente Mastella, Véronique Mathieu Houillon, Nuno Melo, Roberta Metsola, Louis Michel, Claude Moraes, Sandra Petrović Jakovina, Paulo Rangel, Bernhard Rapkay, Evelyn Regner, Tadeusz Ross, Judith Sargentini, Algirdas Saudargas, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Francesco Enrico Speroni, Rui Tavares, Rebecca Taylor, Alexandra Thein, Nils Torvalds, Kyriacos Triantaphyllides, Wim van de Camp, Axel Voss, Renate Weber, Cecilia Wikström, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra, Tadeusz Zwiefka
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	John Stuart Agnew, Marino Baldini, Elmar Brok, Sergio Gaetano Cofferati, Luis de Grandes Pascual, Lorenzo Fontana, Mariya Gabriel, Anneli Jäätteenmäki, Franziska Keller, Jean Lambert, Eva Lichtenberger, Ulrike Lunacek, Marian-Jean Marinescu, Vital Moreira, Jan Mulder, Juan Andrés Naranjo Escobar, Andrés Perelló Rodríguez, György Schöpflin, Janusz Wojciechowski
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Richard Ashworth, Margrete Auken, Zoltán Bagó, Karin Kadenbach, Krzysztof Lisek, Catherine Stihler, Csaba Sándor Tabajdi, Jarosław Leszek Wałęsa, Anna Záborská